

کبوتر خان

• اعظم لاریجانی
• عکاس ها: هاتف همایی، حمید گردان، غزاله کهن

زیادی برای رفت و آمد پرندگان داشت. روزنه‌ها به اندازه‌ای بود که فقط کبوترها و پرندگان کوچک بتوانند از آن رد و وارد برج شوند و حیوانات شکارچی مثل عقاب، شاهین، روباه و مار نتوانند به داخل بیایند.

برجک‌ها نور آشیانه را هم تأمین می‌کردند و پرندگان به راحتی می‌توانستند لانه‌ی خود را پیدا کنند. این خانه‌ی زیبا با چند هزار ساکنش، در زمستان به اندازه‌ی کافی گرم و در تابستان به قدر مناسبی خنک بوده است؛ زیرا روکشی کاهگلی داشته که مثل عایق عمل می‌کرد.

دیوارهای آشیانه، مایل (کمی کج) بودند تا فضله‌های پرندگان در وسط برج بریزد؛ به طوری که به پنهان آن‌ها

در زمان‌های قدیم، در ایران و بعضی جاهای دیگر، کبوترهایی که نزدیک مزرعه‌ها و دشت‌ها زندگی می‌کردند، خیلی خوش‌بخت و خوش‌حال بودند؛ چون کشاورزان آشیانه‌هایی بلند یا برج‌هایی از خشت و گل برای آن‌ها می‌ساختند. به این بناها، «برج کبوترخان» یا «کبوترخانه» می‌گفتند.

کبوترها در حفره‌های این برج‌ها آشیانه می‌کردند. روی بام این بناها برجک‌هایی بود که روزنه‌های

نکته‌ی عجیب: فضله‌ی کبوترها دارای فسفر و نیتروژن است. در قدیم از فضله برای تولید باروت یا برای دباغی چرم استفاده می‌کردند.

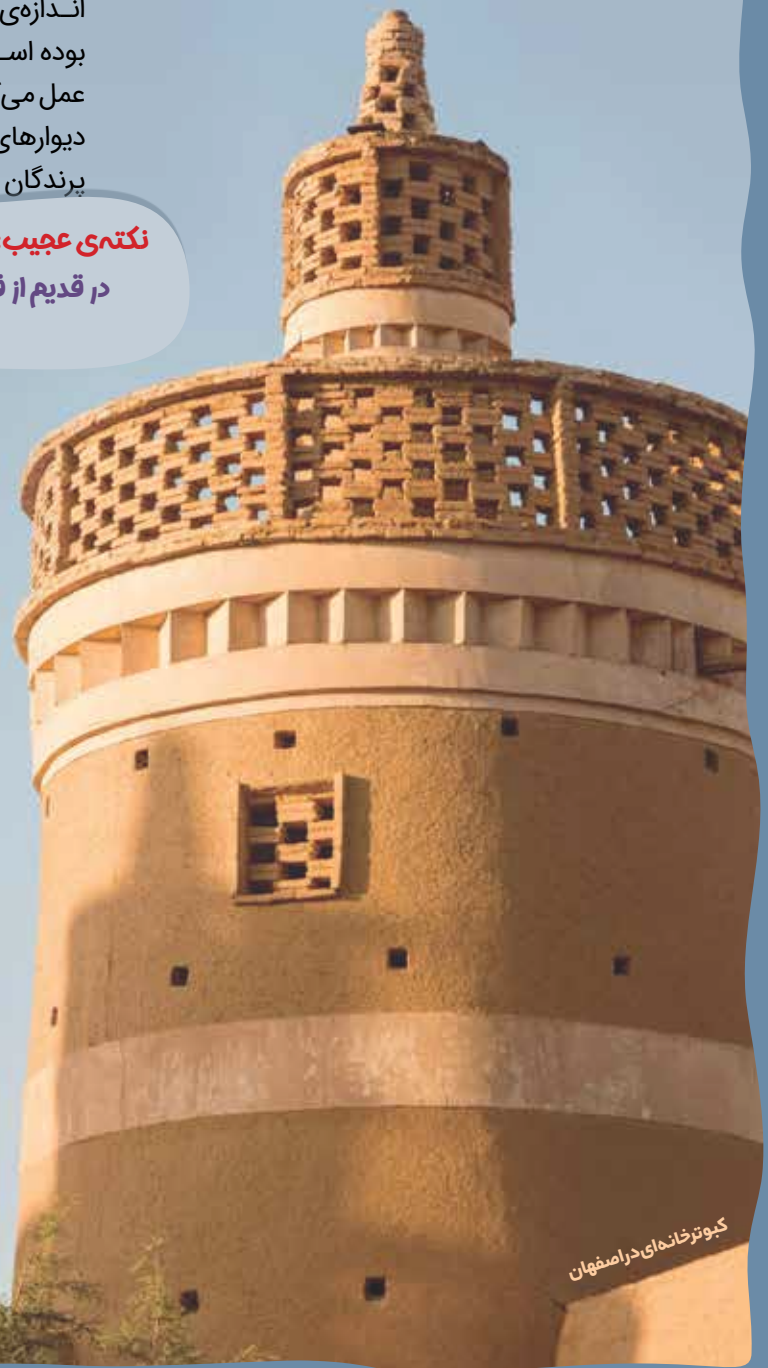

• کبوترخانه‌ای در سمنان

• کبوترخانه‌ای در میبد که جزو فهرست

آثار ملی به ثبت رسیده است.

کبوترخانه‌ای در اصفهان